

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

tige, forspilder muligheden for en afspænding i verden, som, hvis den ikke kommer, kan føre til katastrofen.

Til det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har jeg ikke mange bemærkninger at gøre. Jeg er stadig af den opfattelse, at man ved at stemme for en ordening, som vi altså finder uheldig, påtager sig et større ansvar, end hvis man stemmer imod, selvom vi ikke har mulighed for at forhindre det. Det er det afgørende. Det ærede medlem mener, at det, der kommer i stedet, bliver værre; det mener jeg ikke. Jeg mener, at den ordening, der er foreslået, er uheldig, ulykkelig, skadelig, og i konsekvens af dette synspunkt må man søge at forhindre, at ordningen gennemføres.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft opfordrede mig til at lytte mere velvilligt til hans udtalelser, hvad jeg gerne ville, fordi jeg undertiden selv med beklagelse føler, at tonen imellem os er skarpere, end den måske burde være. Når det ærede medlem opfordrer mig til at lytte mere velvilligt, må det formentlig også indebære, at det ærede medlem indtager samme standpunkt overfor mig, men i de efterfølgende bemærkninger fra det ærede medlems side synes jeg at det ærede medlems vilje til at lytte velvilligt var meget sparsom. Jeg skal imidlertid bestræbe mig for at optage hans ord i bedste mening. Det ærede medlem mener, at Danmark isolerer sig, hvis det tager den stilling, som jeg tilråder i spørgsmålet overfor Tyskland. Jeg gør atter opmærksom på, at de samme betænkeligheder, som jeg har gjort mig til talsmand for, er kommet til udtryk i de allerfleste lande, som står sammen med os i Atlantpagten, for nogles vedkommende endda med meget stor styrke, og for Tysklands og Frankrigs vedkommende er sagen jo kun gennemført med et forholdsvis spinkelt flertal. Det er ikke et isoleret standpunkt indenfor kredse i de lande, som vi samarbejder med; det er et udtryk for mere eller mindre ængstelse i alle disse lande, så det ærede medlem kan ikke sige, det er

noget ganske enestående for Danmarks vedkommende. Jeg har også ved tidligere lejligheder gjort opmærksom på, at vi ikke er ene om at forfægte disse synspunkter. Andre demokratiske stater står udenfor Atlantpagten, således vort naboland Sverige, ligesom Schweiz og andre lande kunne nævnes, lande, der har en mission i verden, som vi godt kunne være tjent med at nævnes på linie med, lande, som vil udrette noget for fred og forståelse i verden.

Det ærede medlem mener, at det ikke i det lange løb vil være muligt at opretholde et neutralt Tyskland. Jeg råder dog det ærede medlem til ikke at udtale sig med altfor stor sikkerhed på dette felt. Der foregår i disse dage, måske i disse timer, i Moskva en forhandling mellem Østrig og Sovjetunionen. Hvis disse forhandlinger får det forløb, som vel ikke er udelukket, at der opnås forståelse om Østrigs frihed og om tilbagevinding af besættelsestropperne, mod at Østrig forbliver neutralt, skal det stå sin prøve, om vestmagternes frisind er så stort, at de også vil gå ind for dette synspunkt. Jeg vil håbe det.

En forståelse mellem øst og vest om Tyskland, opnået på fredelig vis ved forhandling, vil formentlig føre til, at begge parter stiller den betingelse, at Tyskland skal være neutralt. Jeg tror ikke på en forståelse mellem øst og vest om Tyskland, hvis Tyskland på forhånd har tilsluttet sig en eller anden af stormagtsgrupperne, enten det er vest eller øst. En udnyttelse af mulighederne for afspænding, for samling af Tyskland, for en forståelse mellem øst og vest om Tyskland, vil efter min mening føre til et neutralt Tyskland, og derfor tror jeg ikke, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft i altfor høj grad skal bygge på, at noget sådant ikke kan komme til at foreligge.

Når det ærede medlem siger, at man ikke skal udså bitterhed og had overfor det nye Tyskland, er jeg enig med ham. Jeg mener, vi skal støtte alle de demokratiske kræfter i Tyskland, som vil føre en politik, der